

Osadia i magnanimitat teresianes

REFLEXIÓ

De vegades pensem que la magnanimitat i la valentia són proeses reservades a persones excepcionals, objectius massa alts per a nosaltres. Ens consolem dient que donem "alguna cosa", tot i que sentim que mai no arribem al "tot" que semblen exigir paraules tan grans. Però quan mirem l'Evangeli des de la simplicitat de la viuda pobre, i el lligam a la intuïció de Teresa de Jesús, descobrim que viure a fons és, de fet, possible... i que no implica fer coses extraordinàries.

No se'ns demana que fem proeses inabastables ni que ens convertim en heroïnes sobrehumanes. Simplement se'ns convida a **«donar-li a Jesús tot el que tinc»**, tal com és, sigui petit o limitat... però sencer. Aquesta va ser l'elecció que vam fer quan el vam seguir: donar la nostra vida des de la veritat de qui som. I quan recordem els nostres desitjos inicials, entenem que aquí rau la magnanimitat: en saber que el que tinc, ho puc donar, perquè és meu i ho dono per amor.

Quan l'amor és la base de la rendició, neix espontàniament una alegria que sosté i encoratja. És l'alegria de les Beatituds, l'alegria d'aquells que descobreixen que en cada gest i cada tasca hi posen tot l'amor possible per al Senyor i per als germans i germanes que Ell els confia. Aquesta és la grandesa de l'Evangeli: la plenitud que brolla quan el poc s'ofereix en la seva totalitat.

Donar-ho tot pel tresor trobat és també un signe del Regne. Jo ho dono tot al meu tresor, Jesús i el seu Regne, i això brollarà i esdevindrà magnànim, portant alegria a tots aquells que en puguin gaudir. És senzill: reconèixer el meu tot i donar-lo per amor.

TEXT DE LA PARAULA. Lc 21,1-4 (Mc 12,41-44)***L'ofrena de la vídua***

Jesús observava i va veure com els rics hi depositaven les seves ofrenes per al Temple.

També va veure una vídua molt pobre que hi posava dues monedes petites.

I Jesús digué: «Us ho asseguro, aquesta vídua pobre hi ha posat més que tots els altres. Perquè tots ells han donat una part del que els sobrava per a Déu. Però ella, en la seva pobresa, hi ha posat tot el que tenia per a viure».

TEXT CARISMÀTIC (DP CAPÍTOL II)

"I com que em vaig veure com una dona, pobra i incapaç de fer el que volia en el servei del Senyor, i tot el meu desig era, i encara ho és, que com que té tants enemics i tan pocs amics, aquests amics fossin bons, vaig determinar de fer aquell petit cosa que estava al meu poder, que és seguir els consells evangèlics tan perfectament com pogués i intentar que aquests pocs que són aquí fessin el mateix, confiant en la gran bondat de Déu, que mai no deixa de ajudar aquells que determinen deixar-ho tot per ell. (CP 1,2)

Aquí teniu la meva vida, aquí el meu honor i la meva voluntat; us ho he donat tot, soc vostra, disposeu de mi segons la vostra voluntat. Veig bé, Senyor meu, com de poc puc fer; però havent vingut a Vós, havent pujat a aquesta torre de guaita des d'on es poden veure les veritats, si Vós no us aparteu de mi, podré fer-ho tot. (V 21,5)

La magnanimitat i la fortalesa han de ser els trets distintius de les germanes de la Companyia de Santa Teresa de Jesús.

Heu d'estrènyer-vos a tenir una generositat sense límits envers Déu, perquè a aquells a qui s'ha donat tot, res no els pot ser denegat; i la salut, el consol i la vida són el mínim que es pot oferir a qui, per salvar les ànimes, va vessar fins a l'última gota de la seva sang per nosaltres, pobres pecadors, essent innocent, en el torment de la creu. Com més generoses sigueu amb Jesús, més generós serà Jesús amb vosaltres. (DP Capítol II)

PREGUNTES PER PREGAR

En aquest moment de la meva vida, a la meva edat, amb l'experiència que he adquirit i els dons que he rebut i desenvolupat, **tinc al cor el desig i la disposició de donar-ho tot a Jesús i al seu Regne? Què hauria de demanar a Jesús per fer aflorar l'entusiasme d'aquest desig i fer-me decidit a portar-lo a terme?**

He confós mai «donar el poc que tinc» amb disminuir el meu compromís, o ho he vist com ho va veure aquesta vídua pobra: «és tot el que tinc i ho dono tot»? Què ressona dins meu? Què evoca?

Crec en vós- Teresa Parodi

Et necessito, germà, que em diguis: «Puc».
Amb el mateix entusiasme amb què ho dic
Necessito, germà, que ens trobem
Amb una mirada, en una cançó

**I crec en tu i en mi, en mi i en tu
En la complicitat de l'esperança
Mai deixo de creure en tu i en mi
En mi i en tu**

Porto un amor urgent a la meva guitarra
Que em dóna coratge amb obstinació
L'esperança invicta sempre em sosté
Tan intensament que no tinc cap altra opció

Perquè crec en tot el que ens devem l'un a l'altre
Perquè crec en això, la nostra rebel·lió
D'estimar la vida, d'estimar la força
D'estimar la ràbia, d'estimar l'amor

